

Braminul

Alecu Donici

Eu v-am spus odată, că omul când greșește
Adeseori pe altul se dezvinovățește;
Iar dacă nu-i rămâne alt chip de îndreptat,
Apoi ori întâmplarea, ori dracu-i vinovat.

În India bogată
Un cuvios bramin,
Deși era în faptă
De rele patimi plin,

Însă prin iscusința acea de ipocrit,
El da încredințare
Că ar avea purtare

Întocmai cum se cade unui bramin cinstit.
Oare ipocrizie
Și-ntre bramini să fie?
(Sau numai pe la noi
Sunt lupi în piei de oi?)
La astă întrebare

Chiar fabula mea poate să facă dezlegare.
Braminii împreună cu toții viețuiesc

Și se povățuiesc
De un păstor mai mare.

Ei sunt pilduitorii de lege în popor;
Au multe slujbe grele,
Au post nu prea ușor
Și aspre rânduiele.

Deci, într-o zi de post
Braminul meu la slujbă, hrănit cu totul prost,
Socoate cum s-o deie
Ceva la fruptișor
Și-i vine-n gând să ieie
Un proaspăt oușor

Și să-l cam învârtească la para lumânării.
Urmând aceasta, iată pe ușile cămării

Păstorul se ivește:

- Ce faci, cinstite frate? De ce te-ai apucat?
Vezi cum se dezveleşte
Oricât de mic păcat.

- Oh! dreptule părinte, braminul au răspuns.
Întru așa ispită vicleanul m-au adus!

Iar dracul de sub pat,
Ca mâța au țipat:

- Ba, ba, cucernice! mă iartă,
Eu singur văd întâiași dată

Cum ouăle se coc
L-a lumânării foc

Și-ți mulțumesc pentru știință,
Dorindu-ți pocăință.
Adio! Ține minte că dracul nu cunoaște
Câte, un bun fățarnic, în cugetul său naște.